

Sygn. akt III PSKP 54/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)
SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)
SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko "P. [...]" Sp. z o.o. Oddział [...] z siedzibą w R.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 stycznia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w R.
z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt IV Pa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania i orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 listopada 2019 r., sygn. akt IV Pa (...) Sąd Okręgowy w R. w
wyniku apelacji pozwanego „P.” Sp. z o.o. Oddział (...) z siedzibą w R. zmienił
zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w R. z 3 lipca 2019 r., sygn. akt IV P (...) w

ten sposób, że oddalił powództwo A.P. o przywrócenie do pracy i obciążył powódkę kosztami postępowania za obie instancje.

W sprawie ustalono, że powódka A.P. była zatrudniona w przedsiębiorstwie P., P. S.A., P. (...) sp. z o.o. RS, ROS R., Sekcja Przewozów Pasażerskich P. w okresie od 6 listopada 1989 r. do 30 czerwca 2005 r. Wykonywała pracę na stanowiskach konduktor, informator, kierownik pociągu.

Oświadczeniem z 9 marca 2005 r. pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę, jednakże Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z 26 stycznia 2006 r. sygn. akt IV Pa (...) przywrócił powódkę do pracy na uprzednio zajmowane stanowisko pracy i płacy. Na przełomie stycznia i lutego 2006 r. zgłosiła ona gotowość do podjęcia pracy u pracodawcy, obecnie strony pozwanej „P. (...)” Sp. z o.o. Oddział (...) w R. Pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierownik pociągu.

Pismem z 14 lipca 2015 r. pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę utratę uprawnień do wykonywania czynności kierownika pociągu w wyniku złożenia egzaminu weryfikacyjnego na stanowisko kierownika pociągu z wynikiem negatywnym. Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 28 kwietnia 2016 r. przywrócił ją do pracy na uprzednio zajmowane stanowisko pracy i płacy. Wyrok ten uprawomocnił się 22 września 2016 r.

W związku ze zgłoszeniem gotowości do podjęcia pracy 27 września 2016 r. powódka została dopuszczona do pracy i wypłacono jej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Pracodawca podjął decyzję o poddaniu powódki egzaminowi weryfikacyjnemu na stanowisko kierownika pociągu, w związku z czym do obowiązków powódki należało we własnym zakresie przygotować się do egzaminu. Mimo wyznaczenia opiekuna zajęć próbnych M. D., która miała przeprowadzać zajęcia próbne od 27 września do 31 października 2016 r. zajęcia takie się nie odbywały, nie dostarczono również powódce żadnych materiałów.

Decyzją z 25 października 2016 r. Urząd Transportu Kolejowego Oddział Terenowy w L. powołał Komisję Egzaminacyjną w składzie K. B.(przewodniczący), R.B. oraz J.S. (członkowie Komisji) do stwierdzenia kwalifikacji i przygotowania

zawodowego na stanowiska ustawiacz, manewrowy, rewident taboru i kierownik pociągu.

Zgodnie z dalszymi ustaleniami sądów, 9 listopada 2016 r. miał miejsce egzamin praktyczny na stanowisko kierownika pociągu. Na egzaminie tym powódka miała wykonać próbę szczegółową hamulca zespolonego pociągu z przeprowadzeniem oględzin technicznych oraz wypełnienie „Karty próby hamulca i urządzeń pneumatycznych” oraz wizualne sprawdzenie stanu technicznego rozjazdu, przekładanie zwrotnicy nastawianej ręcznie, sprawdzenie zamknięć nastawczych. Egzamin ten powódka zakończyła z wynikiem negatywnym. W egzaminie tym uczestniczył dodatkowo jako maszynista W. T., który podpisał oświadczenie z 21 listopada 2016 r. w sprawie dotyczącej przeprowadzenia tego egzaminu, przygotowane przez kadrową. Po niezdanym egzaminie praktycznym powódka przeszła szkolenie prowadzone przez rewidentów z budowy jednostek wagonów i 2 marca 2017 r. przystąpiła do egzaminu poprawkowego, podczas którego miała wykonać oględziny techniczne pociągu zestawionego z EZT oraz wizualnego sprawdzenia stanu technicznego rozjazdu, przekładanie zwrotnicy nastawianej ręcznie, sprawdzenie zamknięć nastawczych. Egzamin ten powódka zakończyła z wynikiem pozytywnym. Przewodniczący Komisji egzaminacyjnej polecił następnie członkom komisji przygotowanie pytań zgodnie z tematyką rozporządzenia nr 46.

Egzamin teoretyczny składał się z 36 pytań. Ocena pozytywna wymagała 24 prawidłowych odpowiedzi. Zagadnienia ujęte w części praktycznej, jak i teoretycznej pisemnej i ustnej egzaminu powódki nie wybiegały poza zakres ujęty w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 46). Odpowiedzi i pytania zawarte w teście nr 2, który wylosowała powódka znajdowały oparcie w obowiązujących na dzień egzaminu instrukcjach, tj. Instrukcji o prowadzeniu ruchu pociągów Ir - 1, Instrukcji o sygnalizacji Ie - 1, Instrukcji o technice pracy manewrowej oraz organizacji zestawienia pociągów pasażerskich Pr - 2, a także Instrukcji o postępowaniu w sprawach poważnych wypadków, wypadków i

incydentów w transporcie kolejowym Ir - 9. Pytania testu o nr 7, 8 i 20 były niewłaściwie sformułowane, gdyż wskazane w nich możliwe odpowiedzi były niejednoznaczne. Powódka odpowiedziała prawidłowo na 22 pytania i wobec tego uzyskała ocenę negatywną.

Wszystkie informacje, które potrzebne są kierownikowi pociągu ruchu towarowego są zawarte w instrukcji Pr-2. Instrukcja Pr-2 to instrukcja pracy manewrowej obowiązująca w pozwanej spółce i stosowana na torach i bocznicach. Natomiast na torach zarządcy infrastrukturą obowiązuje instrukcja Ir-9. Powódka zwróciła się do bezpośredniego przełożonego M. K. o udostępnienie wszystkich instrukcji i przepisów przygotowujących do tego egzaminu. Przełożony częściowo udostępnił jej te instrukcje powódce w formie papierowej, a częściowo w formie elektronicznej. Instrukcja Pr-2 była w wykazie instrukcji znajdującym się na posterunku u dyspozytora. Powódka, jak również inni pracownicy zapoznawali się z instrukcją Pr - 2 na tzw. pouczeniach okresowych. Powódka uczestniczyła w pouczeniach okresowych 24 maja 2011 r.

W związku z powyższym, pismem z 6 marca 2017 r. pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 30 czerwca 2017 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazał utratę uprawnień do wykonywania czynności kierownika pociągu w wyniku złożenia egzaminu weryfikacyjnego na stanowisko kierownika pociągu z wynikiem negatywnym. W ostatnim okresie miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 3.649,89 zł brutto.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 3 lipca 2019 r., sygn. akt IV P (...), przywrócił powódkę A.P. do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy i płacy (punkt I wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.649,89 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem jej podjęcia (punkt II wyroku). Zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III) oraz obciążył pozwanego kosztami sądowymi w kwocie 3.099,17 zł (punkt IV).

Wyrok ten zaskarżyła apelacją strona pozwana, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz

sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału, a także niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy uznał, że apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie, w wyniku czego zmienił zaskarżony wyrok. Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jednak dokonał odmiennej ich oceny.

Sąd odwoławczy wskazał, że skład komisji egzaminacyjnej zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz z prowadzeniem określonych rodzajów pojazdów kolejowych powołał Urząd Transportu Kolejowego. Zgodnie z powołanym rozporządzeniem egzamin składa się z egzaminu praktycznego oraz z egzaminu teoretycznego. Egzamin praktyczny polega na sprawdzeniu umiejętności samodzielnego wykonania przez osobę egzaminowaną określonych czynności zgodnie z losowo wybranymi zadaniami do realizacji na danym stanowisku kolejowym. Zakres egzaminu praktycznego dla danego stanowiska kolejowego określony w części III załącznika nr 1 do rozporządzenia może obejmować także sporządzenie przez osobę egzaminowaną dokumentacji związanej z pracą na tym stanowisku kolejowym.

Pozytywny wynik egzaminu praktycznego stanowi warunek dopuszczenia osoby egzaminowanej do egzaminu teoretycznego. W przypadku uzyskania na egzaminie praktycznym wyniku negatywnego, przewodniczący komisji egzaminacyjnej wyznacza termin egzaminu praktycznego poprawkowego, nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia egzaminu praktycznego.

W przedmiotowej sprawie wymagana procedura została, w ocenie Sądu Okręgowego, zachowana. Powódka 9 listopada 2016 r. przystąpiła do egzaminu praktycznego, z którego otrzymała ocenę negatywną. Termin kolejnego egzaminu został wyznaczony na 2 marca 2017 r. Egzamin praktyczny polegał na wykonaniu oględzin technicznych pociągu zestawionego EZT i wizualnym sprawdzeniu stanu technicznego rozjazdu, przekładanie zwrotnicy nastawianej ręcznie, sprawdzenie zamknięć nastawczych. Wynik egzaminu był pozytywny, a zatem powódka

przystąpiła do egzaminu teoretycznego składającego się z części pisemnej i ustnej. Część pisemna w przedmiotowej sprawie składała się z testu jednokrotnego wyboru. Część testowa musi składać się z nie mniej niż 30 pytań. Komisja egzaminacyjna przygotowała test składający się z 36 pytań. Wymogiem zdania tej części egzaminu jest uzyskanie 2/3 prawidłowych odpowiedzi, tj. w tym przypadku na 24 pytania.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że jak jednoznacznie wskazał biegły z zakresu bezpieczeństwa transportu kolejowego, zagadnienia ujęte zarówno w części praktycznej, jak i teoretycznej pisemnej nie wybiegały poza zakres ujęty w rozporządzeniu. Dokonał on analizy testu, któremu została poddana powódka, wskazując na poprawne odpowiedzi. Uznał on, że zarówno odpowiedzi, jak i pytania znajdują oparcie w obowiązujących na dzień egzaminu instrukcjach. Podał, że pytania nr 7, 8 i 20 są niewłaściwie sformułowane i nie można ich zaliczyć do testu.

Powódka odpowiedziała poprawnie na 22 pytania. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, że niewłaściwe sformułowanie trzech pytań czyni zasadnym podważenie całego egzaminu, jest to zbyt daleko idący wniosek Sądu Rejonowego. Sąd ten nie wziął pod uwagę, że powódka kwestionowała pytania, na które udzieliła błędną odpowiedź, a które to biegły uznał za prawidłowo sformułowane, oparte na obowiązujących na dzień egzaminu instrukcjach. Sąd Rejonowy podnosił też, iż zawarcie niejednoznacznych odpowiedzi mogło wywołać wątpliwości powódki, co do wypełniania testu jednokrotnego wyboru. W związku z tym uznał, że całego egzaminu obejmującego część testową nie można uznać za prawidłowy. Z tym stanowiskiem również Sąd Okręgowy nie może się zgodzić, biorąc pod uwagę wyraźną ocenę biegłego, którą należy podzielić, że pytania były oparte na obowiązujących instrukcjach. Dlatego błędny jest dalszy wniosek Sądu Rejonowego, że powyższe mogło rzutować na prawidłowość innych zaznaczonych przez powódkę odpowiedzi, tym bardziej, że był to kolejny egzamin weryfikacyjny, któremu poddana została powódka, po stwierdzeniu nieprawidłowości w poprzednim postępowaniu przez sądem pracy i znane jej były zasady egzaminowania i powódka miała świadomość, że test jest jednokrotnego wyboru. Taki też ten test był. Sąd Okręgowy zauważa, że w sprawie

IV P (...) owszem uznano, że przeprowadzonego wcześniej egzaminu nie można uznać za prawidłowy, ale zastrzeżenia w tamtej sprawie dotyczyły przebiegu egzaminu ustnego. Niemniej jednak wracając na grunt niniejszej sprawy Sąd przeanalizował test powódki i za istotny uznał on fakt, że odpowiedzi powódki na pytania nr 7, 8 i 20 zostały uznane przez komisję egzaminacyjną za poprawne. Nie odpowiedziała ona poprawnie na wymagane 24 pytania, a jedynie na 22. Nawet w sytuacji wyeliminowania niejednoznacznych pytań powódka przy 33 pytaniach odpowiedziała poprawnie na 19, co jak podał biegły sądowy, stanowi 57% prawidłowych odpowiedzi przy 66% wymaganych.

W ocenie Sądu drugiej instancji powódka uzyskała z egzaminu teoretycznego z części pisemnej ocenę negatywną, co uzasadniało wypowiedzenie umowy o pracę. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż tylko pozytywne zdanie egzaminu umożliwia dopuszczenie do pracy. Powódka zatrudniona była na stanowisku kierownika pociągu, tj. stanowisku bezpośrednio związanym z ruchem pociągów. Jest to praca niezwykle odpowiedzialna i wymagająca stosownych uprawnień, w tym pozytywnie zdanych egzaminów, czy to kwalifikacyjnych, okresowych, czy weryfikacyjnych.

Przyczyna zatem podana przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę z 6 marca 2017 r. jest prawdziwa, konkretna i zrozumiała.

Powyższy wyrok skargą kasacyjną zaskarżyła powódka w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt. 2 ustawy z 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz.U. z 2013 r., poz. 159, z późn. zm.) w zw. z § 44 ust. 7 w zw. z § 24 ust. 1 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 30 grudnia 2014 r. w sprawie pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego oraz prowadzenia określonych rodzajów pojazdów kolejowych przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że komisja egzaminacyjna w składzie której przewodniczący komisji nie posiadał kwalifikacji zawodowych (kierownika pociągu), tj. kwalifikacji zawodowej powódki, a w konsekwencji nie mógł posiadać co najmniej 4 letniego stażu pracy w tej specjalności oraz w składzie komisji nie było co najmniej dwóch

członków posiadających kwalifikacje zawodowe odpowiadające kwalifikacji osoby egzaminowanej jest zgodny z przepisami prawa.

- art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt. 2 ustawy o transporcie kolejowym w zw. z § 44 ust. 3 oraz ust. 6 pkt. 4 rozporządzenia MliR przez jego błędną wykładnię i uznanie egzaminu weryfikacyjnego za ważny w sytuacji, gdy wobec powódki nie przeprowadzono zajęć próbnych na stanowisku kolejowym, którego dotyczy egzamin weryfikacyjny jakiemu została poddana przez pracodawcę.

- art. 30 § 4 k.p. przez uznanie przez Sąd drugiej instancji przyczyny wskazanej w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy prace zawartej z powódką na czas nieokreślony za spełniającą wymogi stawiane przez w/w przepis, w sytuacji gdy przyczyna ta była przyczyną nierzeczywistą.

W związku z powyższym skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez:

1. przywrócenie powódki A. P. do pracy u pozwanego P. (...) Sp. z o.o. Oddział (...) z siedzibą w R. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 3.649,89 zł brutto tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, pod warunkiem podjęcia pracy;
3. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania wg norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej okazały się uzasadnione w stopniu wskazującym na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania.

Skarga kasacyjna zasługiwała na uwzględnienie, bowiem zaskarżone orzeczenie zostało wydane przedwcześnie, bez rozważenia wszystkich okoliczności i bez dokonania należytych ustaleń faktycznych, niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu Najwyższego, przy obecnym stanie ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji nie jest możliwe dokonanie oceny zarzutów kasacyjnych dotyczących naruszenia art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt. 2 ustawy o transporcie kolejowym w zw. z § 44 ust. 7 w zw. z § 24 ust. 1 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Rozwoju z 30 grudnia 2014 r., bowiem Sąd drugiej instancji nie poczynił jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie spełniania przez członków komisji egzaminacyjnej, którzy egzaminowali powódkę, warunków określonych we wskazanych przepisach. Sąd Okręgowy ograniczył się w tym zakresie jedynie do stwierdzenia, że osoby te, zgodnie z prawem, zostały powołane na członków komisji przez Urząd Transportu Kolejowego. Jednak ten fakt nie zamyka kwestii, czy skład komisji był prawidłowy. W świetle zarzutów powódki należało bowiem poczynić ustalenia, czy przewodniczący i członkowie komisji spełniali warunki określone w § 24 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia z 30 grudnia 2014 r., a nie jedynie opierać się na tym, że zostali oni powołani przez Urząd Transportu Kolejowego, dopiero bowiem ustalenie, że powołanie to było prawidłowe i członkowie komisji spełniali określone kryteria pozwoli ocenić, czy cała procedura egzaminacyjna dotycząca powódki nie była wadliwa z uwagi na niewłaściwy skład komisji.

Podobnie, zasadnie powódka powołała naruszenie art. 22d ust. 1 oraz ust. 3 pkt. 2 ustawy o transporcie kolejowym w zw. z § 44 ust. 3 oraz ust. 6 pkt. 4 rozporządzenia MliR. Sąd drugiej instancji całkowicie pominął kwestie związane z odbyciem zajęć próbnych, tymczasem z uwagi na treść § 44 ust. 3 rozporządzenia należy zauważyć, że bez odbycia zajęć próbnych pozwany pracodawca w ogóle nie powinien złożyć wniosku o skierowanie pracownika na egzamin weryfikacyjny. Fakt, że powódka, w wyniku poprawki, zdała część praktyczną egzaminu nie ma wpływu na ewentualnie błędną procedurę skierowania jej na egzamin weryfikacyjny. W ocenie Sądu Najwyższego, odbycie zajęć próbnych nie ma jedynie formalnego charakteru, stanowi ono pewnego rodzaju gwarancję dla pracownika powracającego po długiej nieobecności, że przez sprawdzeniem jego kwalifikacji będzie miał on szansę na sprawdzenie swojej wiedzy, przypomnienie sobie istotnych wiadomości i sprawdzenie umiejętności praktycznych. Stąd też nie można ignorować ewentualnego nie przeprowadzenia zajęć próbnych, bowiem oznacza to naruszenie określonego w przepisach obowiązku nałożonego na pracodawcę.

Niestety, Sąd drugiej instancji, mimo ustaleń Sądu Rejonowego, w ogóle nie odniósł się do tego zagadnienia, nie zbadał, czy zajęcia próbne miały miejsce, czy też rację miał Sąd pierwszej instancji. Zwrócić przy tym należy uwagę, że okoliczności związane z prawidłowym przeprowadzeniem egzaminu weryfikacyjnego powódki powinien udowodnić pracodawca, który w apelacji powołał się jedynie na fakt, że nie prowadził on dokumentacji związanej z zajęciami próbnymi, bowiem nie miał takiego obowiązku. W żadnym jednak wypadku nie można uznać, że takie tłumaczenie jest wystarczające dla Sądu drugiej instancji dla pominięcia omawianej tutaj kwestii.

Sąd Okręgowy błędnie uznał, że skoro powódka nie zaliczyła części pisemnej egzaminu teoretycznego i nie było to związane z błędnym sformułowaniem części pytań, bowiem na te wadliwie sformułowane pytania udzieliła ona prawidłowej odpowiedzi, to nie ma znaczenia ani prawidłowość powołania członków komisji egzaminacyjnej, ani kwestia przeprowadzenia zajęć próbnych. W konsekwencji, nie ma potrzeby dokonywania ustaleń faktycznych w tym zakresie. Takie stanowisko nie może się ostać.

Reasumując, zaskarżony wyrok został wydany przedwcześnie, bez odniesienia się, czy choćby rozważenia, szeregu wskazanych powyżej kwestii, stanowiących niezbędne elementy oceny prawidłowości przeprowadzenia egzaminu weryfikacyjnego powódki, a w konsekwencji, również prawidłowości dokonanego przez pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę. Dlatego też, rozpoznając ponownie sprawę, Sąd Okręgowy uzupełni stan faktyczny sprawy o ustalenia związane z kwalifikacjami członków komisji egzaminacyjnej, która przeprowadzała egzamin powódki, a także w zakresie przeprowadzenia zajęć próbnych, a dopiero następnie dokona oceny prawidłowości przeprowadzenia egzaminu weryfikacyjnego powódki i wypowiedzenia jej umowy o pracę.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji, zgodnie z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

